

РЕШЕНИЕ

№ 119

гр. София, 29.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Веселин Пенгезов

Членове: Калинка Георгиева
Атанаска Китипова

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
в присъствието на прокурора А. Б. Х.
като разгледа докладваното от Веселин Пенгезов Наказателно дело за възобновяване № 20231000600223 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.424, ал.1, вр. чл.422, ал.1, т.5 от НПК.

Образувано е по искане на осъдения Ц. В. П., подадено чрез процесуалния му представител-адв. М. Т. за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 3290/2022г. на СГС, НО, 2-ри въззивен състав и отмяна на постановеното по него решение от 06.01.2023г., с което е потвърдена присъда от 01.07.2022г. по НОХД № 14754/14 г. на СРС, 114-ти състав.

В искането са релевиран доводи за наличие на допуснати нарушения по делото и основания за възобновяването му по смисъла на чл.420, ал.2 вр. с чл. 422, ал.1, т.5 от НПК. Сочи се, че мотивите на въззивния съдебен акт не съдържат отговор на възраженията на защитата, както и че приета за установена фактическа обстановка, излиза извън очертаната с обвинителния акт фактическа рамка. В частност се сочи, че контролната инстанция е приела, че осъденият се е разпоредил с процесната вещ, какъвто факт в обвинителния акт не е наличен. Наведени са доводи за наличие на нарушение по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК с оглед това, че нотариалната покана за връщане на лекия автомобил не произлиза от правно легитимирано лице, доколкото „Пайп системс“ ЕООД към момента на отправяне на поканата не е бил собственик на вещта. Не се установявало от доказателствата по делото, че процесното дружество е бил фактически собственик, тъй като последното се опровергавало от извършените плащания към „Лактона М“ ЕООД след сключване на договора за покупко-продажба и от назначената СИЕ. Иначе казано, фактически и шридически собственик към инкриминирания момент е бил „Лактона М“ ЕООД. Не на последно място се поддържа явна

несправедливост на наложеното наказание, доколкото не било отчетено наличието на изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, а именно изминалия дълъг период от време от извършване на деянието до постановяване на съдебните актове. В този смисъл се настоява за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 3290/22 г. на СГС, НО, 2-ри въззивен състав и отмяна на постановеното по него решение с връщане на делото за ново разглеждане от друг състав.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция, осъденият Ц. В. П., редовно призован, се явява лично /доведен от Затвора- ***/. Явява се и процесуалният му представител- адв. М., който поддържа депозираното искане за възобновяване. Счита, че са налице нарушения на материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения, а така и явна несправедливост на наложеното наказание. Относно нарушенията на материалния закон защитата намира, че по делото безспорно е установено, че към инкриминирания период процесният лек автомобил не е бил собственост на „Пайп систем“ ЕООД, а на „Лактона М“ ЕООД. От това обстоятелство следва, че към инкриминираната дата единственият, който е могъл да иска връщането на лекия автомобил, се явява „Лактона М“ ЕООД. В този смисъл, намира, че в процесния случай са налице гражданско-правни облигационни отношения между „Пайп систем“ ЕООД и подзащитния му, а не обсебване. На следващо място, сочи, че са допуснати съществени процесуални нарушения, доколкото възраженията на защита не са обсъдени от въззивния съдебен състав. По отношение на наложеното наказание, поддържа, че не е отчетен изминалия период от твърдяното за извършено деяние и налагането на наказанието, както и факта, че подзащитният му в един значителен период от време е търпял наказание „лишаване от свобода“ в друга държава и именно поради тази причина същият не се е явявал. Предвид изложеното, настоява за възобновяване на наказателното производство. Осъденият П., в лична защита поддържа казаното от процесуалния си представител. В предоставената му последна дума настоява искането да бъде уважено.

Представителят на апелативна прокуратура изразява становище за неоснователност на искането, като счита, че липсват каквито и да е основания, за да се приеме, че е осъществена някоя от предпоставките по чл. 348, ал. 1 от НПК за възобновяване на наказателното производство. Поддържа, че присъдата на първоинстанционния съд е основана на доказателства, събрани съгласно процесуалните изисквания, преценени обективно и законосъобразно. Намира за доказано, както от обективна страна, така и от субективна страна обвинението, съответно присъдата и потвърдителното решение по ВНОХД № 3290/2022 година по описа на СГС са правилни и законосъобразни, с оглед което настоява молбата за възобновяване да бъде оставена без уважение.

Апелативен съд- София, след като прецени доводите на страните, материалите по делата и в пределите на правомощията си в настоящото производство, намери следното:

Искането за възобновяване на наказателното дело е процесуално допустимо, като направено в срока по чл.421, ал.3 от НПК и срещу акт от кръга на визираните в чл.419 от НПК, при посочено основание по чл.422, ал.1, т.5 от НПК. Разгледано по същество, се явява

НЕОСНОВАТЕЛНО.

С присъда от 01.07.2022 година, постановена по НОХД № 14754/2014 година, РС- София, НО, 114-ти състав е признал за виновен и осъдил Ц. В. П. на „лишаване от свобода“ за срок от 4 години и 6 месеца при първоначален „строг“ режим за извършено престъпление по чл. 206, ал.3, вр. ал. 1 от НК, като го е оправдал по обвинението, в частта процесният лек автомобил на дата 21.02.2012г. да е бил собственост на „Паип Систем“ ЕООД. На основание чл. 68, ал.1 от НК съдът е привел в изпълнение наказанието наложено на подс. П. по ЧНД № 2422/2012г. по описа на РС- Плевен, а именно- „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, като към така приведеното в изпълнение наказание ЛС е присъединил наказанието „Глоба“ в размер на 800 лева по НОХД № 314/2011г. по описа на ОС- Бургас.

С решение от 06.01.2023 година, постановено по ВНОХД № 3290/2022 година на СГС, НО, 2-ри въззивен състав, първоинстанционната присъда е изцяло потвърдена.

Настоящата инстанция намира за неоснователно възражението за допуснати съществени процесуални нарушения. Съдилищата по фактите са изпълнили в пълен обем процесуалните си задължения, за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, относими към главния факт от предмета на доказване в процеса. При установяване на решаващите факти, свързани с въпроса извършено ли е или не престъплението от осъдения П., е анализирана подробно доказателствената съвкупност, в която с решаващо значение са данните от гласните доказателствени средства, подробно изброени в мотивите, приложените писмени доказателства/в това число договор за безвъзмездно ползване от 01.07.2011г., приемо-предавателен протокол от 21.07.2011г., нотариална покана, изпратена от „Паип Систем“ ЕООД/, както и експертните заключения, чрез които е установено точно поведението му.

При извършената проверка не са констатирани нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правата на подсъдимия. По реда на чл. 313 и 314 НПК, е била проверена изцяло правилността на присъдата, видно от приложените мотиви.

Внимателният преглед на съдебните актове сочи, че решаващите съдилища не са допуснали съществени нарушения на процесуалните правила при проверка и оценка на доказателствените източници в съответствие с правилата на формалната логика.

Вътрешното убеждение на контролираните инстанции по обстоятелствата, включени в предмета на доказване, е формирано след проверката на наличната доказателствена съвкупност от валидни доказателствени източници, която преценка е извършена изцяло в пълно съответствие с изискванията на чл. 13, чл. 14, чл. 107, ал. 5 и чл. 305, ал. 3 НПК.

Всички събрани гласни и писмени доказателства са били подложени на задълбочен и внимателен анализ, както от първоинстанционния съд, така и от въззивния съд, и са обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност. Нито едно доказателство или доказателствено средство не е подценено или надценено, нито пък му придадено съдържание, каквото няма. Фактическата обстановка, установена от решаващите съдилища, не се отличава с никаква усложненост, като обстоятелствата около обсебването на процесното МПС са изведени след обстойно обсъждане и преценка на събраните по делото годни доказателства,

инкорпорирани чрез свидетелските показания на Н. Ч., М. М., С. Ч., В. Г., И. Ч., Г. Г. /вкл. приобщените по реда на чл. 281, ал.1, т.2 от НПК показания, депозиран пред друг състав на съда по същото дело/, И. И. /вкл. приобщените по реда на чл. 281, ал.1, т.4 от НПК показания, депозиран пред друг състав на съда по същото дело/, заключенията по изготвените авто-оценителна, графическа, съдебно счетоводна и допълнителна такава експертизи, както и писмения доказателствен материал, приобщен по съответния ред.

Съпоставката на съдържанието на мотивите на въззивното решение с направените пред въззивния съд възражения (ВНОХД, л. 34-35) установява заемане на становище от проверяващия съд по всички изявления на защитника.

Във връзка с въпроса за собствеността върху вещта-предмет на обсебване, въззивният състав е изложил изчерпателни, ясни и убедителни съображения в мотивите си (ВНОХД, л. 40 гръб), видно от които, независимо от това какво е конкретното правно основание за предаване на владението на колата на осъдения – договор за покупко-продажба на изплащане по чл. 205 от ЗЗД или договор за безвъзмездно ползване, крайният извод относно обвързаността на колата с осъдения е един и същ- той не е бил собственик на колата към инкриминираната дата, независимо от това кой конкретно е бил собственикът. Поради това колата е била за осъдения безспорно „чужда“ му вещ, съобразно изискванията на чл. 206 от НК за съставомерност. Също така безспорно е било, че колата е била във владение на осъдения. Взето е изрично становище от въззивния съд по възражението на защитника, че се касае за гражданскоправни отношения (ВНОХД, л. 41). Според въззивния съд, поради незаплащане на сумата за колата, спрямо осъдения не е приложим чл. 206 от ЗЗД. Подчертано е още, укриването и невръщането на колата – и до момента на постановяване на въззивното решение, навеждат на единствения извод, че осъденият именно се е разпоредил с колата. Това съдържание на мотивите обуславя според настоящия състав извод за правилно приложение на материалния закон.

Относно собствеността, следва да се отбележи, че това право съдържа в себе си три правомощия – на разпореждане, на владение и на държане. Трите оформят единство, представляващо цялостното право на собственост. Поради това е неоснователно възражението на защитника, че прогласената в глава трета от особената част на НК защита на правото на собственост – чрез предвиждане на наказателна отговорност за противоправно посегателство срещу собствеността, е ограничена практически само до правото на разпореждане – както твърди защитникът в искането. Наказателноправната защита се отнася за цялото съдържание на правото на собственост, т.е. защитени са всички лица, осъществяващи правомерно разпореждане, владение и държане, от съответните неправомерни посегателства. Законът изисква основно вещта да е чужда на дееца, което е достатъчно условие за противоправност на определени негови действия. Поради това е неоснователно твърдението на защитата, че наказателноправната защита се отнася само до собственика, притежаващ право на разпореждане, и не се отнася до лицата, които правомерно, по волята на собственика, упражняват други съставни части от правото на собственост.

Упоменаването от страна на въззивния съд на поведение на осъдения след инкриминираната дата не ограничава правото на защита според настоящия състав. При доказаност на обсебването на инкриминираната дата, е налице състав на престъпление поради доказване на първоначалното фактическо съставомерно действие, с което деецът извежда вещта от патримониума на пострадалия и го лишава от възможността да се разпорежда с нея, да я владее или държи. Последващите житейски фактически действия на дееца, каквито са обсъждани в настоящия случай във въззивното решение, макар и да не са непременно изискуеми за установяване на съставомерност, само допълнително подкрепят извода за своеене, предвид естеството им и продължителността на осъществяването им, тъй като затвърждават извода за отношение на дееца към вещта като към своя и за липса на негово намерение да я върне на владелеца/собственика. Това последващо житейско поведение на дееца след инкриминираното съставомерно действие подлежи на установяване съобразно чл. 102, т. 3 от НПК, чиято норма предписва установяване и на другите обстоятелства, които имат значение за отговорността на обвиняемия.

Въззивният съд е изложил и съображения относно субективното отношение на дееца към деянието (ВНОХД, л. 41) – той е съзнавал, че колата му е чужда, че владението ѝ му е предоставено срещу заплащане – каквото той не е извършил до края на съответния срок, като паралелното с неплащането и продължаващото и след края на срока за плащане невръщане на колата, обуславят извод за намерение (постигнато) за окончателното ѝ житейско присвояване.

При индивидуализацията на наказанието, въззивният съд – както и проверяваният от него първоинстанционен съд, са отчетливи продължителността на процеса, но същевременно е взета предвид и причината за това – изцяло поведението на осъдения, който е трябвало продължително време да бъде издирван поради укриването му от съда и явяването му едва след екстрадиция от Ливан. Същевременно е било налице отегчаващо отговорността обстоятелство – обременено съдебно минало и извършване на деянието в изпитателен срок на предходна присъда. Правилно тези налични влияещи на отговорността обстоятелства са преценени в посока на относителна тежест. Настоящата инстанция се солидаризира с изводите на съдилищата, че не е налице хипотеза на чл. 55 от НК, а определеното наказание от четири години и 6 месеца „лишаване от свобода“ е близко до долната граница на диапазона по чл. 206, ал. 3 вр. ал. 1 от НК (лишаване от свобода от три до десет години). По делото не се установяват обстоятелства, които да не са били съобразени и да обосновават допълнително смекчаване на наказателно –правното положение на осъдения, поради което въпрос за явна несправедливост на наложеното наказание в случая не може да бъде поставян. Още повече, оказваната до момента спрямо искателя П. наказателна репресия, очевидно не е постигнала необходимия възпиращ и превъзпитателен ефект, с оглед което евентуалното занижаване на така определения от СРС размер на наказанието, би се явило една неоправдана проява на толерантност.

В заключение се обуславя извод, че не са налице поддържаните в искането за възобновяване обстоятелства, тъй като мотивите на въззивното решение са изчерпателни, обосновани и

съобразени с естеството на мотивите на присъдата, съдържанието на доказателствения материал и с инкриминираната правна норма. Материалният закон е приложен правилно, а наложеното наказание е справедливо отмерено. Поради това не са налице сочените в искането основания за възобновяване на делото по чл. 422, ал. 1, т. 5 вр. чл. 348, ал. 1, т. 1-3 от НПК.

По изложените съображения и на основание чл. 425 от НПК, **СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД**

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Ц. В. П., подадено чрез процесуалния му представител- адв. М. Т. за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 3290/2022г. на СГС, НО, 2-ри въззивен състав.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____